

Lời Nói Đầu

Thưa bạn,

Từ trước đến nay, tôi chưa bao giờ viết sách hay viết báo, nhưng gần đây, các con cháu, bà con trong gia đình và nhiều bạn bè đều khuyến khích và đốc thúc tôi viết hồi ký. Các con cháu rất khao khát muốn biết đời sống cha mẹ ông bà của mình trong lúc còn nhỏ, sanh sống ở đâu, sống ra sao, sống như thế nào, trong hoàn cảnh nào, làm sao và tại sao lại đi đến xứ này, v.v... Tôi thấy những nhu cầu tìm hiểu đó rất tự nhiên và cần được ông bà cha mẹ cho con cháu biết. Nhưng vì văn chương là môn mà tôi quá yếu kém, tôi chưa bao giờ viết lách, không viết được suôn sẻ, cho nên tôi cứ hứa rồi hẹn mãi.

Sau khi vợ tôi qua đời, tôi nhận thấy công lao khó nhọc của vợ tôi để xây dựng và bảo vệ gia đình thật quan trọng và vô cùng đặc biệt, nhất là trong thời gian đi di tản, tạm cư ở nước ngoài. Các công lao đó, phần lớn, các con cháu chúng tôi chưa được biết. Chúng tôi chưa có dịp thuật lại cho các con cháu nghe. Tôi nhận thấy có trách nhiệm phải cho các con cháu biết những công lao của ông bà cha mẹ mình.

Đồng thời, nhiều bạn bè, đặc biệt nhiều bạn ở Điện Lực, cũng muốn được chia sẻ một số kinh nghiệm tôi thu thập được trong khoảng thời gian phục vụ Điện Lực tại quê nhà, và vài kỷ niệm trong cuộc sống tha hương.

Do đó, mặc dù viết hồi ký không phải là khả năng của tôi nhưng tôi hiểu đây là trách nhiệm của tôi đối với gia đình, đối với các con cháu, và phần nào đối với các anh chị em Điện Lực, cho nên tôi đã dành rất nhiều thì giờ để nghĩ tới nghĩ lui, để vượt qua nhiều do dự...

Càng ngày tôi càng thấy tuổi tôi đã cao, tuổi già càng chông chắt, nhiều tài liệu không còn trong tầm tay, trí nhớ đã sút kém nhiều, thời gian còn lại không là bao, ... không còn thì giờ để hẹn nữa, cho nên tôi khởi sự gom góp vài tài liệu và ... đánh liều bắt tay viết những hàng đầu của hồi ký này với ước mong được kết thúc trước khi quá muộn...

Hồ Tấn Phát
Beaverton, Oregon, USA
Tháng 12, 2009

Ghi chú: Tôi có nhờ một người bạn thân xem và sửa giùm bản thảo.